

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVI.

V Ljubljani, 30. sušca 1883.

List 13.

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov kerščanstva. III.

7. Blaženi Herman Jožef.

(Konec.)

Drugikrat se odtegne od svojih malih tovaršev, ki so se šli igrati in gre raji v cerkev. Za to premagovanje je bil poplačan z veliko lepšim veseljem, kakor je otročja igra. Ko gre po cerkvi proti koru, zagleda presveto Devico visoko v zraku. Pa ni bila sama, bila sta pri njej tudi njeno božje Dete in sv. Janez, ki sta se radostno igrala. Hermanček to videti, obstane in se ne more dovolj načuditi. Nepremakujen se ozira kvišku in v sercu čuti nepopisljivo veselje. Naenkrat zapazi, da ga Marija z roko vabi in ob enem tudi zasliši besede: „Herman pojdi sem gori k nam!“ Deček odgovori: „Kako morem k Tebi priti, saj je kor zapert in lestvice nimam, da bi mogel gori dospeti“. Na to mu reče Marija: „Le poskusi, če ne pojde? jaz ti bom podala roko in ti pomagala.“ Precej ponudi Herman svojo roko in Marija mu stegne svojo naproti in kmali je pri njej v višavi. Zdaj pa mu začne serce hudo tleči, boji se in sramožljivo pobesi oči. Marija mu prijazno reče: „Nič se ne boj, smeš brez skerbi se tudi igrati!“ Herman se oserči in začne igrati z malim Jezusom in Janezom, in Marija jih veselo gleda. Ko so se že dolgo igrali, mu Marija spet nazaj doli pomaga. To presladko radovanje se je pozneje za Hermana še večkrat ponovilo.

Večkrat je moral Herman tudi v merzlem času bos hoditi, ker mu niso mogli ubožni starši čevljev napraviti. Enkrat pride v zelo hudem mrazu bos v cerkev molit. Marija ga vpraša: „Herman, zakaj pa bos hodiš v tako hudem mrazu?“ — „Čevljev nimam“, odgovori ljubeznjivi deček. Tedaj mu reče Marija: „Pojdi k onemu kamnu, tam boš našel toliko denarja, da si čevlje kupiš“. Deček gre gledat, zaupljivo prizdigne kamen, ki mu ga je bila nebeška Kraljica pokazala, in res najde denar in ga radostno pokaže svoji veličastni Dobrotnici. Marija pa mu pravi: „kolikorkrat boš zopet v potrebi, le še spet pridi na to mesto, in našel boš, kolikor potrebuješ; pa zaupljivo moraš iskati“.

Tisočkrat se zahvali Herman svoji predobri Materi za toliko dobroto, in dela, kakor mu je bila rekla. Ko

likorkrat je v potrebi, — pa le takrat, kadar je res v v veliki potrebi — gre iskati in najde potreben denar. To čudo ne ostane dolgo skrito. Kmali zvedó še drugi otroci, da pod nekim kamnom denar dobiva. Zdaj hitijo tudi v cerkev in molijo in čakajo in iščejo, pa za nje ni nikjer denarja, ker tudi oni nimajo tiste ljubezni, pobožnosti in zaupljivosti do Marije, kakor preblagi Herman.

Iz njegove mladosti pripoveduje se še ta-le čudež. Nastal je bil ne daleč od njegovega stanovanja velik požar v mestu. Mnogo hiš je bilo že v plamečem ognju. V sredi med gorečimi hišami pa je stala cerkev, ktere se ogenj ni lotil, čeravno so blizo okrog nje velikanski plameni švigali. Vsi ljudje so stermeli in kazali drug drugemu ta čudež. Ko pa se tudi Herman tje ozre, zagleda Jezusa Križanega nad cerkvijo; in ko še dalje opazuje, zagleda ga še na več drugih straneh, kamor je veter ogenj nagibal in je bila nevarnost večja. Pa dobri otrok se ni le čudil temu, da Jezus varuje svojo hišo, ampak spoznal je v tem tudi najlepši nauk za dušno življenje: da namreč tudi človeka, ki je tempelj Božji, nihče ne more tako gotovo obvarovati vseh grešnih nevarnosti, kakor križani Jezus. — Njega je tedaj treba vedno imeti pred očmi, vedno v mislih, vedno v sercu!

Ker je tedaj hotel biti ves in za zmiraj Jezusov in Marijin, odločil se je dvanajst let star za samostansko življenje. Z veseljem je bil sprejet v premoustratovski red v Steinfeldu. Zarad mladosti se po pravilih ni mogel še zavezati s slovesno obljubo; pač pa je smel kmali sprejeti belo redovniško obleko. Če je bil že pred svetnik, postane zdaj res pravi angelj, seraf v belem oblačilu.

Predniki ga pošljejo najpred v Frizijo v tamošujo samostansko šolo, da bi doveršil svoje učenje in zlasti se izuril v latinskem jeziku. Jako pridno se je učil in izverstno napredoval; vidna je bila tudi tu Marijina pomoč. Pa pri obilnem in napetem učenju se ni dal motiti v svoji pobožnosti. In kaj menite, kaj se mu je v šoli naj hujše in naj zoperniške zdelo? To, da je moral brati pri latinskem poduku starih Rimljanov ajdovske knjige in spise, v kterih ni nikjer našel presladkih mu imen Jezusa in Marije; pač pa je bilo veliko v njih brati o brezštevilnih izmišljenih bogovih ali celo boginjah, kakor so imenovali slepi neverniki svoje

malike, ker niso poznali edino pravega Boga, Stvarnika nebes in zemlje. Zato se je večkrat britko pritoževal, rekoč: „Ne morem se dovelj načuditi, kako morejo ljudje, kateri pametno mislijo in po pobožnosti hrepene, veselje imeti za tako nečimerne reči, ko je vendar toliko število modrih spisov sv. očetov in keršanskih pisateljev, kateri napeljujejo k spoznanju edino pravega Boga.“ In če se mu je odgovorilo, da so tudi stari modrijani kaj pametnega napisali, je pohlevno odgovoril: „I, zakaj pa lilije tergati izmed ternja v vedni nevarnosti raniti se, ko se drugod lahko brez škode tergajo?“

Tudi na teisu je Bog na Marijino priprošnjo nekoč skazal čudežno pomoč dobremu dijaku. Na glavi so se mu bile namreč izpahnile obilne hude hraste. Zarad tega so ga tovarši dražili in zaničevali ter niso hoteli zraven njega sedeti. To mu je silno hudo djalo; a vse je poterpežljivo prenašal. Ko so mu bili pa le prenadležni, se je naveličal in prosil Mater Božjo za pomoč. In glej čez noč so ostudne hraste vse izginile do čistega! Tovariši so stermeli, Herman pa je hvalil Božje usmiljenje.

Pozneje pride zopet v Steinfeld, stori slovesne obljube, živi več časa kot strežnik v obednici in zakristiji ter doseže tudi mašnikovo čast. Tudi tukaj v samostanu se mu je prečista Devica gostokrat prikazala in obilno milosti pridobila; v dvomih ga je podučevala in v žalosti tolažila kakor svoje ljubljeno dete. On pa si je prizadeval od dne do dne vrednišega se skazovati njene matrne ljubezni, zlasti s tem, da je posnemal njen vzvišeni izgled, njeno ljubezen do Jezusa in druge čednosti. Do presvetega Rešnjega Telesa je imel plamtečo pobožnost; sv. mašo je daroval s toliko gorečnostjo, da so bila naj mlačniša serca ginjena. Obilne solze so mu kapale iz oči in včasih ga je ljubezen in pobožnost tako prevzela, da je cele ure stal zamaknjen pred oltarjem.

V čistosti, ponižnosti, poterpežljivosti, v postrežljivosti, v zatajevanji in sploh v svetniški popolnosti je bil sijajen izgled. Vendar tega mi ni tukaj na drobno razkladati; le še to hočem pojasniti, odkod ima Herman pridevek Jožef, kakor ste videli v napisu. — Zavoljo njegove angeljske čistosti in pa zavoljo tiste priserčne zveze med Marijo in njim, ki sem jo vam popisal, začeli so ga nekteri sobratje imenovati Jožefa. Ponižnemu Hermanu je to silno težko délo, in nekega dne je sklenil, da se bo drugo jutro pritožil predništvu, da bodo tisti posvarjeni, kateri ga tako imenujejo. Toda, ko po noči po dolgem premišljevanji zaspi, prikaže se mu v sanjah Marija na velikem oltarji z Jezusom v naročji, Marija ga prijazno k sebi pokliče. Herman uboga in ves zavzet zarad ljubeznivosti božjega Deteta prosi zaupljivo: „O Predraga, daj mi svoje Detice!“ Marija ga ne usliši precej, da bi se mu hrepenenje še bolj pomnožilo: on pa ne neha prositi, dokler mu ne poda svojega Sina, rekoč: „Nosi mojega Sina, kakor ga je nekdej nosil sv. Jožef v Egipet; sprejmi pa s to pravico tudi njegovo ime in nič se ne brani imenovati se Jožef.“ Odsihdob je dovolil, da so ga tako imenovali in od tod še zdaj dvojno ime Herman Jožef.

Umerl je blaženi Herman Jožef v silno visoki starosti, 90letni starček, 7. aprila 1241.

Prav od dela iz svojega vinograda ga je poklical Gospod; kajti v bližnjem nunskem samostanu v Hovenu je še opravljal tam navadne postne pobožnosti. Pri svojem prihodu je pokazal prostor, rekoč: „Tukaj me boste pokopali;“ na cvetno nedeljo je še maševal, veliki teden pa je nevarno zbolel in v sladki smerti dokončal svoje dolgo zaslug polno življenje. Neizrečeno ginljiv je moral biti pogreb starčka svetnika o katerem se bere najlepša pohvala: „Vedno je neomadežano ohranil belo obleko nedolžnosti.“

Od sv. Obhajila.

I.

Vi angelji, hitite
Na zemljo iz nebes,
In Jezusa molite;
Je velik čudež res!

Gospod nebes in zemlje,
Gospod nebeških trum,
Uživati se daje
Stvarém, o stermi um!

Oblast neomejena
V podobi nizki je,
Ki tudi razdrobljena
Celota Božja je.

Ponižni v tej podobi,
O Jezus, daj se mi;
In greha moč razdobi,
Ovenčaj z milostmi!

O kruh, o kruh presveti,
Ti jed nebeščanov,
Ljubezni daj goreti
Mi tvojih Serafov!

Ljubezen tvoja v meni
Žareče naj plamtí,
V ljubezni naj ognjeni
Sercé za Té gorí.

Gorí ves čas življenja,
O Jezus! naj za Té;
In cvetke prenovljenja
Bogato naj cveté!

Se z mano Jezus skleni,
Da dušo posvetiš;
Ostani z gnado v meni,
Da k sebi me dobiš!

II.

Jezus ženin duše moje,
Ti edini ljubi moj!
O podaj mi serce svoje,
Da zedinim se s teboj!

Pod podobo kruha Jezus
Skrivaš svojo rajsko čast,
Molim v njej te, živi Kristus,
V njej dobim Boga si vlast.

Pridi, pridi, Jezus ljubi,
In zaklade mi odpri;
V tvoji da ostanem službi,
Milost tvoja naj stori!

Duša moja omedljuje,
Hrepeneče te želí;
Milo dolgo že zdihuje,
Jezus ljubi, prideš li?

Jezus človek, Bog ob enem,
Vir življenja večnega!
S tabo sklenjen naj ostanem
Do trenutka slednjega!

Ko izteče tek življenja
In se mi mračilo bo,
Me popelji iz terpljenja
V kraj presrečni, v nebo!

III.

Že odperta so nebesa,
Jezus ljubi doli gre;
Duša hiti iz telesa,
Ker po tebi Jezus zre.

Truma angeljev ga spremlja,
Spremlja ga na revni svet!
Kdo ne hitel bi veselja,
Drušnje sveto to sprejet!

Jezus sveti, naj svetejši,
Vir svetosti nevsahljiv!
Duša! Tebe si le voši,
Ti si dar ji zadostljiv. —

Na altarju te že čaka,
Jezus tiho, pa željno,
Milo pa skrivnostno plaka,
Če pripravljaš se lenó.

V svatovski obleki hiti,
Vzemi vere škit seboj,
Če ga vredno češ zavžiti,
Ženi Jezus da bo tvoj.

Terdno, živo jaz verujem
V trojedinega Boga;
V tej podobi ogledujem
Tu Te kruha belega.

Duša reva zlo zdihuje,
Te imeti zlo želí,
Ki v slabostih omahuje,
Da se s tabo poživí.

V serce moje Jezus hodi,
Vzemi v svojo ga oblast,
Milostno ga, oh prerodi,
Da bo rasla tvoja čast!

IV.

Kaj sercé tako želiš?
Kam puhtiš nemirno?
Kam hiteti mi veliš?
Ljubiš kaj nezumno?
Kaj tam vidiš?
Kaj tam slišiš,
Kjer češ biti urno?

Ženin moj naproti gre,
Jezus Jagnje Božje,
Vidim, da po meni zre,
Se spušaje nižje
Iz višave
Rajske slave;
Zlo serce mu bije.

Na altarju že stojiš,
Moja ti Ljubezen,
Te prejeti da veliš —
Pač sem ti hvaležen.
Moj Bog pravi,
Le ozdravi
Serčno mi bolezen!

So velike res željé,
Res veliko prosim;
Pa ljubezen mi pové,
Rad da naj le prosim;
Da ti dragi,
Jezus blagi
Dal boš, kar si vošim.

Si zastava, sam učiš,
Dušnega življenja;
Dušo živo da zderžiš,
Otmeš pogubljenja;
To te prosim,
Kar si vošim,
Sad je odrešenja.

S—d—n.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Opravila velikega tedna in velikonočne so se obhajale prav častljivo in spodbudno. Premilostni gospod knez in škof dr. Janez Krizostom so svoje oddelke vse osebno zverševali, pri družih pa pričujoči bili in ljudstva se je obilno vdeleževalo, dasiravno je veliki teden hudi mraz in slabo, celo sneženo vreme nekoliko zadrževalo. Vstajenje se je godilo prav častljivo z navadnimi procesijami. Omeniti moramo tudi, da so bile postne pridige v stolni cerkvi letos veliko obilniše obiskovane, kakor druga leta. Imel je prav izverstne govore preč. gosp. sem. vodja in kanonik dr. Jan. Gogala, za kar so se mu visočastiti gospod višji pastir na Veliko noč po veliki maši še posebej zahvalili. Sploh pa so gg. postni pridigarji svoje naloge prav dobro zverševali. V resnici hvala gre tudi gg. bogoslovcem, kateri so s prelepim petjem vse slovesnosti velikega tedna poviševali in so zaslužili, da se jim z velikoničnim blagoslovom in pirhi postreže na počitnicah, na ktere so se po blazih praznikih do malega vsi podali. Bog daj, da bi bili tudi verniki velikonočno sv. Obhajilo opravili — vredno opravili, ali kateri ga še niso, da bi to hitro doveršili. Bog ne daj, da bi kaki katoličan to dolžnost opustil in se s tem izločil iz občine katoliških vernikov!

Iz Ljubljane. (Iz kat. družbe.) V novi dekliški šoli za delavke je imel podpredsednik preč. g. dr. Čebašek od 11—17. t. m. pet govorov ali premišljevanj, da bi se boljše pripravile za vredno prejemo ss. zakramentov zdaj o velikonočnem času. Kdor pomisli, da ljudje po dve, tri, štiri ure daleč in še od delj večkrat na take svete vaje hodijo, bode lahko spoznal, kolika sreča je te delavske deklice došla s takim ginljivim opravilom. Da bi ga le tudi vse po vrednosti znale ceniti. (Vr.) Govoril je: 1. O poklicu človekovem in o smertnem grehu. 2. O pokori in o raznih vabilih k pokori. 3. O delih zakramenta sv. pokore, in sicer o izpraševanju vesti in pravem kesanju. 4. O terdnem sklepu in vredni spovedi. 5. O zadostovanju in stanovitnosti.

Od začetka je mislil in želel imeti te premišljevanja v kaki manjši ljubljanski cerkvi, kjer bi se bile lahko razvile v prave duhovne vaje, ko bi bilo ostalo prvotno število obiskovavk, kakoršno je bilo mesca novembra; a škoda, prav škoda, da so se tudi takaj poterdile besede: „veliko je poklicanih, malo izvoljenih“. Pervotno veliko število poslušavk se je namreč močno skercilo; toda, ktere so ostale, so pa te toliko bolj pridno in zvesto poslušale večne resnice, ki so vsakemu kristjanu, zlasti pa njim o sedanjih razmerah potrebne, neobhodno potrebne.

Od kod pa je ta mlačnost? Zakaj se je skercilo število poslušavk? Res ne moremo natanko vedeti vsih vzrokov; a to vemo, da od strani kat. družbe, ki je po svoji moči tudi gmotno podpirala to silno potrebno šolo, in tako tudi od strani izverstnih učiteljic, ki so neutrudljivo učile ročne dela in šolske predmete, ni bilo vzroka, da tedaj morejo biti drugi vzroki hitrega zanemarjanja.

Kriva utegne biti l. že mladosti prirojena lahko-mišljenost, ki se hitro vname, kakor slama, pa svet

ugasne, pridno začne, pa hitro odstopi, ne pozna resnoče in nespametno dirja v lastno nesrečo. „Seme je padlo na pot, in bilo je pohojeno; — med ternje, in je bilo zadušeno!“ Škoda!

2. Med to seme so pa gotovo še sejali drugi ljuliko, t. j. neskusene dekleta so začeli podpihovati tu in tam malopridni znanci in tovariši; jeli so jih dražiti in šuntati rekoč: Čimu boš hodila, saj nisi otrok, saj sama veš, kaj je prav, saj tudi druge ne hodijo, pa vendar živé! K takemu podpihovanju je utegnil še priložnost dati pretečeni predpustni čas s svojimi raznimi, za mladost večidel nevarnimi vesellicami.

3. Gotovo so veliko krive marsiktere slabe stanovanja, na katerih se te koristne naprave ne le priporočevale niso, morebiti celo ne vprašalo se deklet, ali hodijo zvečer v šolo ali ne; ali nimajo tega celo za pretvezo, da hodijo v druge slabe ali nevarne kraje in družine. Nemarnost od ene strani prinese nemarnost tudi od druge strani.

4. Gotovo bi tudi nadzorništva veliko pripomogle k tej dobri stvari in bile bi deklice bolj stanovitne, ako bi bila od njih ta tako potrebna naprava bolj podperana in goreče priporočena. Nadopolna cvetlica, je vsajena v pozni jeseni veliko obetala; upajmo, da jo bode nova spomlad zopet poživila. V to sverho bi mogli pridne učiteljice podperati starši ali njihovi namestniki, da bi čuli nad solaricami in jih spodbudovali; pa tudi nadzorništva, da bi jih delavkam priporočevale; to bo tudi njim samim v veliko korist.

Hi koncu dostavimo še eno pogojo, ktera bi gotovo pospeševala novo šolo, namreč, kaka gmotna pomoč za njen uspeh. Kat. družba namreč sicer rada stori, kolikor more; a vsak, kdor jo pozná, dobro vé, da nima dosti gmotne moči. Zato bi bili potrebni dobrotniki, kateri bi našo mladost in dobro stvar podperali deloma z učnimi pomočki, deloma, da bi ji za vajo in v mali zaslužek naklonili navadne ženske ročne dela; skušene učiteljice bi bile dober porok, da se bo vse dobro prav izveršilo.

Sploh naj bo ta potrebna vstanova v podporo priporočena našim blagim gospem in gospodičinam, ki vselej rade podperajo dobro stvar, kar bi bilo zlasti pri naši ženski mladosti močno, močno potrebno. Celo primerno se nam zdi, da med tem, ko se izverstne učiteljice trudijo s podukom, jih druge enako blage gospe ali gospodičine po drugi poti ali drugem načinu podperajo. Naj te prošnje in želje, kakor iz serca pridejo, tudi v serca doidejo! — — k.

Iz Notranjskega,*) 29. grudna. (Nova: Ciril in Metod.) — Kot veselo novico, ktera bo tudi Daničine bravec zanimila, Vam naznanjam, da je imel verli kapucinski samostan na Reki ravno na Božič jako vesel in srečen dan. Imela sta novo mašo dva meniha: Ciril in Metod, mlada, pobožna redovnika, ktera sta na en dan v samostan stopila; nista si sicer brata po kervi; pa v življenju in mišljenju sta si prava brata; ž njima je dobil Reški samostan kop. dva izverstna redovnika. Imamo toraj Slovani zopet Cirila in Metoda v samostanu! —

V Terstu, 26. sušca. Praznike imamo deževne in merzle, sicer pa navadno slovesne, ker tukaj tudi mestno zastopstvo skerbi, da se velikonočni prazniki prav slovesno in pristojno obhajajo. — Ono preskerbi strel iz topov na kastelu, tako na veliko soboto med mašo „post Gloriam“, kakor tudi popoldne pri procesiji, in na velikonočno nedeljo med pontifikalno mašo, ktere se vdeleži mestno zastopstvo z županom na čelu in magi-

stratnimi vradniki. (Pozor! Vr.) To je jako lepo in ne vem, je li še drugod v velikih mestih taka navada, gotovo hvale vredna. — Častni kanoniki so imenovani prečast. gg.: pri stolnem kapitelnu v Terstu: Jurij Jan, dekan v Dolini; Jakob Stariha, dekan v Pičnu, in Fr. Uzman, dosedaj stolni vikar, — vsi Slovenci (perva dva Kraujca, tretji Krašovec iz Tomaja); — pri sostolnem kapitelnu v Kopru pa: Ivan Cappellari, dekan v Pazini, in Karol Mecchia, župnik v Milah. Umerl je č. g. Bartol Klemenčič, župnik v Predloki, — ta župnija je razpisana do 30. aprila. Č. g. Matija Zimmermann, župnik v Gračišču, podá se v pokoj; tudi ta župnija je razpisana do 30. aprila.

V Sarajevu, 15. sušca. (Konec.) Redovnice „hčera božje Ljubezui“ — narod jih nazivlje „crne sestre“ — bile so nesrečne. Zidale so dve hiši. Perva je vstav sv. Jožefa za šole v nemškem in v hervaškem jeziku in za odgojevanje hčera iz boljših rodovin. Tu se plačuje in tako sestre dobe malo podpore za hrano sebi in sirotam. Druga hiša tik perve je vstav Marijin za sirote in za služkinje o času, ko nimajo službe, da se ne zgubé, kar je v Sarajevu neizrečeno lahko mogoče. Za te skerbeti, učiti, zrediti, in odgojati jih, to je omejenih sestrá perva naloga. To delajo vse zastonj; ne plačuje se večinoma popolnoma nič, ali le kaka mala svotica. Da bi več prostora imele, kupile so še eno hišico z malim vertom za 1500 gld.; tu je bila spalnica za nekaj sestra, tu se je pralo in marsikaj shranilo. Pa ravno ta hišica je pogorela 16. svečana zvečer. Za sestre je to precejšen udarec, ker niso mogle kar nič otepi, da so jim zgorele postelje in nekaj perila. Pa tudi za to jim je težko, ker morajo na pogorišču zidati, ako hočejo za sirote in služkinje kaj storiti, kar je njihov prvi namen. Do sedaj so za Bosno potrosile 41.000 gld.; lahko si mislite, da same niso imele glavnice, pa da tudi toliko niso sprosile in so se morale na Dunaju zadolžiti. In sedaj je treba zopet zidati. Tudi na pristavi, ktero smo Betanijo nazvali, imajo težave. Na kupljenem zemljišču je kmet. Kmet namreč obdeluje zemljo gospodarju; temu daje polovico vžitka, ako ima gospodarjevo živino, ako ima svojo, pa daje le tretjino. Ako dolžnost svojo spolnjuje, ne more se pregnati. Taki kmet je na sesterskem posestvu (čiftluku). Pri kupnji je sosed turčin obetal, da hoče kmeta na svoje zemljišče vzeti, da bodo torej sestre popolnoma proste; kmet se je zavezal, da hoče na to zemljišče oditi. A porodile so se velike težave, da kmet še sedaj na sesterskem zemljišču sedi in ako ne odide prstovoljno, ne vé, se ga bodo li mogli znebiti, ali ne.

Povedal sem že, da so korarji kupili hišo. Pri popravljanju se jim kaj terda godí. Kdor koli more, pa jih prevari. Troški so jako veliki. Bili so v nepopisljivi zadregi; pristopila jim je vlada na pomoč in jim poklonila 2000 gld. Po veliki noči se morajo v lastno — se ve zadolženo — hišo preseliti. Sedaj morajo stanarine plačevati po 84 gld. na mesec. Upajo, da kmalo po veliki noči dobé tudi četrtega si tovariša, jako dobrega duhovna iz biskupije Senjske.

Najhuja se godi župniku sadašnjemu. Župnik mora poskerbeti dvema kaplanoma za postrežbo, hrano in stan; jednemu mora plačati na leto 60 gld. in oskerbeti mu 1 habit. Dohodki so v tem, kar dajo ss. maše in sploh dobrovoljna štola in dobrovoljna bira po selih. Župnik ni mogel izhajati. Hrana je v Sarajevu jako draga; za stan mora plačevati po 500 grošev (12 grošev je 1 gld.) na mesec, torej 41 gld. 64 kr. Moral je zadolžiti se. A on ne more župnik ostati, ker ima družih poslov dovolj; pa kako dobiti župnika v tacih razmerah? Za to smo s presvetlim nadbiskupom kupili hišo, da bo za župni stan. Stoji prav blizo cerkve, dosto dobro je

*) Ta mični dopisek se je bil naključno o svojem času založil, pa je še veljaven. Vr.

narejena, dali smo za njo 3800 gld. Sedaj se mora še ena soba zgotoviti in marsikaj družega, kar bo spet dosti stalo. Kupili smo vse na medvedovo kožo; upamo samo na dobrotnike. Sami ne moremo več dati, ker smo že vsi zarad Bosne tako zadolženi, da se več giniti ne smemo. Na nekatere kraje smo pisali za pomoč; dosedaj še nismo dobili nobenega odgovora. Prosim. naj naš Sarajevski „farovž“ „Zg. Danica“ gorko priporoči; morebiti tiči v kakem kotu Kranjske kak dobrotnik. (To je toliko, kakor „misijonska hiša“, toraj zares dobro delo. Vr.)

Ker Kranjci za Bosno mnogo daste, opomnim Vas na to, da ne dajte nikakve podpore prosilcem, kateri nimajo dovoljenja, podpisa in pečata našega nadškofa (to velja za nadbiskupijo Verhbosansko in za biskupijo Banjaluško). Osobito za „Sion“ pri Maglaju ob reki Vrbas-u ne dajte ničesa. Toliko za sedaj, kaj več morebiti u kratkem zveste. — Bogom!

Iz Adrijanopola dopis v zadnji števil. „Zgodnje Danice“ je naznanjal, da je red častitljivega vstajenja J. Kr. pričel svojo tiskarno. Te dni pa nam je došel napis te tiskarne v bulgarskem, laškem in francoskem jeziku. Glasi se v bulgarščini pisan s cirilico:

„Književna pečjatnica na missia-ta na oo. Veskresenci v Odrin' ustroena v 1881 s' pozvolenje-to na negovo imperatorsko veličestvo sultan Abdul Hamid II. Osnovatelj n. v. Toma Brseska. nastojatelj na missia-ta. Upravitelj n. p. o. Rafail Ferrinjo. Pritežjatelj odgovornik n. p. o. Luka Vronovski“. — V italijansčini: „Tipografia letteraria della Missione dei P. P. Resurrezionisti fondata nel 1881 in Adriano-polu con l' autoriozazione di sua Maestà im periale il Sultano Abdul Hamid II. Reverendissimo p. Tomaso Brseska, superiore della Missione, fundatore. R. P. Rafaele Ferrigno, direttore. R. P. Luca Wronouski, proprietario responsabile.“

Nekatere opombe. Besedica „na“ kaže drugi sklon, ker bulgarščina nima sklanjáv, kakor drugi slovenski jeziki. — Besedica „ta“, „to“ k samostavnikom pritaknjena (missia-ta, pozvolenje-to) je artikelj ali členek, ki ga rabi bulgarščina. To so gotovo neprilicnosti tega jezika, in je prašanje, če se bo dal še likati in tesati, ali ne? — „Odrin“ imenujejo Adrijanopol, Drinopolje.

Bos. Dubica, 22. sušca. Po Tomažu poslani reči: 10—12 intencij ter milodare za misijon s starim denarjem vred sem pošteno prejel, ter za stare šestice (l. 1858 in 1849) dobil po 6 novih, za stare petke (turške groše) po 8 novih; stari groši po 3 kr. pa ne veljajo več, kot kolikor je vredno srebro v njih. Bog plati vsim dobrotnikom! —

Ker sem bil turške težuje razodel, naj objavim še „riščanske“ ali „srbske“. Bosanski stanovniki so vsi slovanskega plemena „bervato-serbskega“ ter vere muhamedauske, razkolniške in katoliške. Razkolniki so se dozdej imenovali riščane (kristjane), zdaj so se začeli imenovati „Srbe“ ter so vero zamenjali vsaj po imenu z narodnostjo, ktera je ravno nesrečni razkol poročila med Carigradom in Rimom. Poganski Gerci zaničevali so vsako narodnost ter samo sebe poznali in čislali, vsi drugi narodi bili so jim divjaki, barbari; to pretiranje svoje narodnosti je kerščanstvo sperva precej pogazilo, ali kasneje zopet je oživelo, kar se jasno razvidja iz pisem Carigradskega cesarja Mihaela III (Pijanca), ter njegovega prijatla zloglasnega Fotija, ki je posebno ponašal se s tim, da so v Carigradu na iztoku, na izvihu luči in svetlobe ter znanosti in učenosti; oni v Rimu pa da so na zapadu v tami, ter neuki in nevedni; pijani car pa je v pismu do papeža Nikolaja I kar de-

belo zakročil, da so v Rimu barbari ter njihov jezik (latinski) barbarski jezik. Preuapeta narodnost ter njezino zvikšanje nad vero, to je prava korenina nesrečnega razkola, v kterega so Gerci Slovence zapletli, kateri zaslepljeni še zdaj svoje očme nasledujejo, zametovaje pravo luč, v somraku tavajo ter se ne morejo nikakor in nikjer, tudi na Ruskem ne, povzdigniti iz prvotne pičle omike, ktero so Gerci očitali Rimljanom. Med vsemi razkolniškimi Slovani pa so ravno Serbi naj odurniji do katolikov, torej tudi do katoliške vlade, kakoršno si vsaj mislijo avstrijsko. Ko je bila nastala buna (punta) v Bosni ter so Turki kristjane, kar le mogoče, sekali in pobijali, so ti v svoji sili kar vsi na avstrijsko zemljo ubežali, ter jih je Avstrija prav kakor svoje vojake oskerbovala okoli 4 leta; bili so ti uskoki skor samo razkolniki. Ko je pa imela njihova dobrotnica Bosno zasesti, so že bolj ali manj mermrali, zakaj ne Serba li Rus? In po dokončanem zasedanju, v lanskem jeseni se sem čul na svoja ušesa izblekniti razkolnika besedo, ki je veliko razžaljenje Avstrije. Strast zahvalnosti ne pozna nobene v svoji zagrizenosti do katoličanstva ter v komaj prvotni omiki so premnogi nekako silovitni, da katolik raji stanuje med turci, kakor pa med tacimi razkolniki. Iz navedenega vzroka taki niso prijatelji Avstriji, ter gledajo na Ruso in Serbijo; zato so tudi kateri pripovedovali si med seboj: naš kuez je postal kralj, ko je Serbija postala kraljevina. Tako negotovost razkolniško je pred več kot sto leti vlada avstrijska dobro poznala, ter na važneje mesta na turški meji katolikov naselila, da ima še zdaj ravno po mestih kakor v Kostajnici, Dubici (avstr.), Jasenovcu i. dr. — povsod katoliško prebivalstvo večino po številu, ko so daleč na okoli samo razkolniki.

Katoliki v Bosni odkritoserčno in zaupljivo gledajo na Avstrijo, od ktere edino pričakujejo svojo srečo. V Bosni tedaj imamo tri vere, in vsaka teh vter se po svoji lastnji drugom ozira: slepo mohamedanstvo rado mežurka v Carigrad, neblago razkolstvo v Rusijo, še večkrat v Serbijo; katolik gleda zaupljivo v Avstrijo. Kdaj bodo vsi gledali na eno mesto, to sam Bog vé, kterega moramo prositi, naj se usmili uboge Bosne, ter ji dodeli slogo in edinost v pravi veri: popred ta zemlja ne bode srečna, ker brat merzi na brata. — Veselo Alelujo, srečne praznike daj Bog vsim dobrotnikom!*)

Devica hrepeneča po popolni ljubezni do Jezusa.

Oče večni me je vstvaril,
Blago mi serce podaril,
Da ljubilo,
Mu služilo
Bi ves čas.

Serce jelo je ljubiti;
Kdo mu more zadostiti?
Le spoznani
Srečo hrani
Vso za mé.

Cvetke roka si nabiraj,
V šopek krasen vij jih zmiraj;
Vez ljubezni,
Kinč dá nežni,
Neminljiv.

*) Z omenjenim spisom bilo bi občinstvu zaupljivo ustreženo: toraj prosimo. Vr.

Pesme pojem prav vesele,
Da bi serce bolj mi vnele,
Da gorelo, bi plamuelo
Vedno bolj.

Ptice z neba skupaj kličem,
Kličem dečkom in dekličem:
Le ljubite,
Le slavite,
Ženina!

Vode, hribi, breg, doline,
Morja, drevje in planine,
Na širjavo
Pojte slavo
Na vso moč!

Solnce, luna, zvezde s'jajte,
Slavo Ljubemu dajte!
Pesem vaša
Naj naraša
Vsaki čas!

Vsa ljubezen je le réva,
Ktéra serce mi ogreva;
Bolj Preljubi
Mene ljubi
Jezus moj.

Tam v tihoti me že čaka,
Mir kjer najde duša vsaka;
Kjer neveste
So mu zveste
Združene.

Tam v družine, svete krilu
Je dušica na kermilu,
Ki učiti,
Zna ljubiti
Jezusa.

Prav ljubiti me učila,
Z Najsvetejšim zaročila
V družbi zbrani
V samostani
Nuna bo.

S—d—n.

Razgled po svetu.

Katoliške škofije na Ruskem. Dolgo je terpelo preganjanje katoliške Cerkve na Ruskem. Sedaj se je ruska vlada s papežem vendar enkrat porazumela. Slišati je, da so sv. Oče že več novih nadškofov in škofov za izpraznjene škofijske sedeže imenovali. Tamošnji katoličani dobijo tedaj v kratkem rednih višjih pastirjev. Vseh škofij se šteje ondi 12. Izmed teh je 11 poljskih in 1 ruska. Prvih 11 škofij obsega prav za prav dvoje nadškofijstev in 9 škofij in te so:

1. Nadškofija Varšavska z dvema pomočnima škofoma; 2. Škofija v Kijelcah; 3. v Kališi; 4. v Plocku; 5. v Lublinu; 6. v Sandomiru in 7. v Augustovem; 8. nadškofija v Mohiljevem s 3 podredjenimi škofi; 9. v Vilni; 10. v Kovnem in Mednikih, in 11. v Žitomiru. Medniška škofija (samogitijska) ima 2 pomočna škofa, jednako tudi Žitomirska za Luček in Kijev. Prav ruska škofija je (12.) Kerson-Tiraspoljska, ki šteje 2 pomočna škofa se sedeži v Kersonu in Tiraspolu.

Večina teh škofijskih sedežev je izpraznjena, škofje so pomerli ali so od ruske vlade prognani. Sedaj bode tem neredom konec storjen. Žalostna je bila osoda Varšavskega nadškofa, veleučnega pl. Felinskega.

Bilo je l. 1863, tedaj pred 20 leti, ko ga ruska vlada naglo pokliče v Petrograd, da se zagovarja za stran svojega pastirovanja. Prijatelji mu naznanjajo, da ga v Petrogradu čaka pregnanstvo, in mu svetujejo, naj skrivaj pobegne čez mejo na Avstrijsko ali Nemško. Toda Felinski gre pogumno v Petrograd in v prognanstvo. Po zelo kratkem zaslišanju pri ministrih je odpeljan v Jaroslav ob Volgi. kakih 80 ur za Moskvo. Mesto šteje 40.000 prebivalcev, med temi pa samo 600 katoličanov. Nadškofu se je odkazalo posebno poslopje v stanovanje z malo kapelico, kjer sme opravljati daritev sv. maše in h kateri tudi katoličani prihajajo. Učiti, pridigati pa ne sme. Plačo dobiva od vlade, da zamore shajati. Mesto zapustiti mu je ostro prepovedano.

Tako je živel nadškof plem. Felinski 20 lét in se močno postaral. Vkljub temu je on pravi nadškof Varšavski in drug sme njegov sedež zasesti le, če on umerje, ali sam rad odstopi ali na povelje papeževo škofovanje odloži. Ali se poverne sedaj v Varšavo nazaj, o tem še ni znano nič. Papež imajo od ruske vlade na prosto voljo dano storiti, kar se jim najbolje zdi, tudi zastran Varšavske nadškofije. („Slov. Gosp.“)

Prusaško. Odkar je nemški cesar Olem začel prijazno dopisovati s sv. Očetem papežem, da bi se mir napravil med Prusijo in sv. Stolom, se neka potuhnjena stranka na Pruskem na vso moč péha, da bi zedinjenje odvernila. V ta namen tudi pruski vladni časnik „Norddeutsche Allg. Zeitung“ med drugim zdaj gerdo hujska zoper papeža Leona in zoper kardinala Ledohovskega, in se obnaša prav kakor volk, ki je krivičil jagnje, da njemu vodo kalí. Pravi namreč, da kardinal Ledohovski v edinosti z Windhorstom sklepu cerkvenega miru nasproti dela! Kakor je protestanško prusaštvo od nekdanj delalo proti Avstriji, tako dela proti katoliški Cerkvi; toda prepričani smo, da je Eden še močnejši kakor ta sovražljivost, in da resnica in pravica mora nazadnje zmagati, krivica in prederzna potuha pa osramotena in tepena biti.

Kakšno je nove šege žganje? „Miru“ se piše iz spodnje Brankovice, da za špirit, ko ga delajo, jemljó za to kako slabo, dostikrat nagnjusno tvarino, in kuhajo tako poveršno, da špirit kar s curkom teče iz kotlov. Prodajalci tacega nagnjusnega špirta dostikrat še sami pridevajo različnih, več ali manj škodljivih reči. (Glejte tedaj, šnopsarji, kaj vi dobote in pijete! Iz enega bokala špirta naredé tri do štiri bokale žganja. Iz tacega žganja postanejo ljudje omoteni in zdvijani. — Koliko žganjepivcev pomerje nagle smerti brez ss. zakramentov! To sami veste. In kaj se je une dni zgodilo pri Terstu, da je strah! Žena prinese možu večerjo; ker pa je pijana, jo mož krega; vsled tega omamljena teče na breg in skoči v morje, mož teče za njo: oba bi bila utonila, ako bi ju železnični možje ne bili z veliko težavo rešili, ko sta se že s smertjo borila. — Varite se pijanosti!

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

2. mal. travna. S. Frančišk P. — 3. S. Abundij. — 4. S. Izidor. — 5. S. Vincencij Fer. — 6. S. Sikst p. — 7. Bl. Herman Jožef. — 8. Druga nedelja po veliki noči. S. Dionizij. —

Zahvala:

Bila sem pred nekaj leti v smertni nevarnosti in sem obljubila, ako srečno odidem smerti na pomoč N. lj. G., da hočem po „Zg. Danici“ razglasiti; ker pa

Listek za raznoterosti.

tega še dosedaj nisem spolnila, zato zdaj naznanim iz dna serca svojo naj gorečnejši zahvala. Zopet pa sem zdaj nevarno bolana, zaupljivo zopet na pomoč kličem. sv. Deodata. sv. Antona Padv., in posebno N. lj. G. presv. Serca. Po zadobljenem zdravju hočem zahvalo po „Zg. Danici“ naznaili. Prosim, toraj, naj dobrotna bratovščina za-me moli. *K. P.*

Pred nekaj časom sem imela prav hudo bolečino v nogi; priporočevala pa sem se z 9dnevnicco sv. Deodatu in v nekakih štirih dnevih sem bila popolnoma zdrava. — Pozneje sem bila na očéh prav hudo zbolela in bala sem se, da bom oslepela; obrnila sem se pa s tridnevnicco zopet k sv. Deodatu, in kar hitro v malo dneh je vse minulo. Obakrat sem omenjeno češenje zedinila s spovedjo in sv. Obhajilom. Hvaljen bodi toraj usmiljeni Bog in z zaupanjem češen in na pomoč klican sv. Deodat, kateri mi je to dobro to sprosil!

V Ljubljani 27. sušca 1883.

H. M—č.

Stoterna bodi zahvala N. lj. G. presv. Serca! Na njeno priprošnje, ko sem tudi zaupljivo rabila lurdsko vodo, se čutim iz hude boleznii toliko ozdravelo, da morem biti po koncu in tudi domače dela opravljati.

V Metliki 20. sušca 1883.

A. Š.

V molitev priporočeni:

Deklica prav goreče priporočena, da bi po milosti Jezusovega najsv. Serca in na priprošnje N. lj. G. presv. Serca prišla na pravo pot in da bi pomoč dosegla v dušni nevarnosti in v telesnih potrebah. — Mladeneč, da bi bil obvarovan grešnih potov. — Neka mati prav živo priporočuje svojega razuzdanega sina, da bi na pravo pot prišel. — Prav nevarno bolan učitelj za pomoč telesno in dušno pomoč. — Terdovratnega moža priporočuje žena za spreobrnjenje. — Neka prošnja v dober namen z zahvalo za prejete dobrote. — Oseba v dušnih bridkostih in potrebah za pomoč. — Bolan duhoven serčno priporočen, da bi se na prošnje N. lj. G., presv. Jožefa in sv. Antona Padv. ozdravil. —

Pomočki k modrosti.

(Iz Pregovorov X. in XI.)

22. sušca. Ustnice pravičnega njih veliko podučujejo; kateri se pa ne dadó podučiti, bodo v dušni revšini umerli (to je v svoji lepoti bodo umerli).

23. sušca. Hudobnega bo zadelo, česar se boji; pravičnim se bo njih želja dopolnila.

24. sušca. Gospodov strah dodaja dneve; leta hudobnih bodo pa okrajšane.

25. sušca. Usta pravičnega govore modrost; jezik hudobnega bo poginil.

26. Ustnice pravičnih gledajo na dopadljive reči; usta hudobnih pa na spačene.

27. sušca. Goljufna tehtnica je gnjusoba pred Gospodom, pravična teža pa je po njegovi volji.

28. sušca. Kjer je napuh, ondi je tudi sramota; kjer je pa ponižnost, tam je tudi modrost.

29. sušca. Bogastvo ne bo nič pomagalo na dan maševanja; pravičnost pa bo rešila smerti. (Pravičnost, svetost življenja obvaruje človeka večne smerti.)

30. sušca. Priprostemu njegova pravičnost pot ravna (mu zadržke zveličanja s pota spravija); hudobnež pa bo v svoji hudobiji poginil.

31. sušca. Hinavec goljufá z ustmi svojega priateljta; pravične pa modrost otmé.

† V Grahovem je 22. sušca po daljšem bolehanju umerl v 63. letu svojega življenja ondotni župnik č. g. Tomaž Žerovnik. Priporočata ga v blagi spomin in molitev gg. stričnika Janko in Josip Žirovnik; priporočen bodi pa zlasti tudi sošolcem. (Drugi naš sošolec iz gimnazije in filozofije je umerl v Kerški škofiji, namreč čast. P. Alfons Krašovec, kapucin. Mementote sodales. Vr.)

V Begunjah na Gorenjskem so od 3. postne nedelje čč. oo. Lazaristi obhajali sv. misijon, kterege se je ljudstvo obilno vdeleževalo in upajo prav dobrega sadú. Ljudje so močno hvaležni prečast. gosp. dekanu, ki so jim naklonili to dobroto. Pred seboj imajo toliko število nesrečnih zgubljenih žensk v ondotni kaznivnici pod oskerbjo usmiljenih sester, in toliko bolj jasno vidijo, kam pride človek, ako zapusti zapovedi božje in cerkvene; toraj so toliko bolj hvaležni za dobroto sv. misijona.

V Gorici je za kapitelskega vikarija izvoljen ondotni prečast. gosp. stolni prošt dr. Volussi.

V Kerški škofiji so umerli čč. gg.: Jan. Corej, duhoven na Strojni; Maks Fluh, župnik v št. Jurji v Kerški dolini, P. Alf. Krašovec, kapuc. R. I. P.

Iz Rima, kar smo bili ob kratkem že omenil, došla je k Božičnim praznikom dvema rodbinoma v Železnikih (Globočnikovi in Levičnikovi) nenavadna, in ne ravno lahko dosegljiva čast. Naj toraj pristavimo še naslednje bolj natanko poznamenjanje (ker takrat se nam je bila ta važna novica med papirje zamešala ter bila pomanjkljiva). Po pismih (Breve), izdanih v vaticanski pisarni 10. decembra 1882, podelili in zagotovili so Sv. Oče Leo XIII. imenovanima rodbinama in vsem njihovim naslednikom noter do tretjega rodu popolni odpustek in papežev blagoslov za smertno uro. Med arabeske, ki pisma opasujejo, vpletene so prav primerno male slike: blagosloveči sv. Oče Leo XIII; nad njimi njihov gerb; v čveterih oglih pa glavne bazilike: Vatikanska, Št. Pavelska; Sv. Marije Vešje in Lateranska. Poleg bogatih dušnih blagrov ostaneta ta pisma (Breve), v lepí okvir vložena, tudi sprelepi sobini kinč in znameniti rodbinski spominek še za prihodnje rodove. —

Na Irskem je bilo lansko leto 2652 najemnih družin s 13.665 osebami preguanih s svojih najetih posestev. Iz tega se daje pojasnovati serditost domačinov proti prevzetnim Anglikanom. Pred kaj časom so jim z divjo silo pograbili posestva, ko si vere niso dali ugrabiti; pozneje pa jih preganjajo še z najemščin! — Podobno so delali turčini s kristjani na Jugu, ko so bili keršanske dežele podjarmili. Kaj so počenjali luteranarji na Nemškem, je tudi v zgodovini zapisano, in kaj počenja še zdaj prusaštvo, ne bo se pozabilo.

V Novi Oselici bo o sv. Jurju služba cerkvenikova in ob enem organistova izpraznjena. Prošnje do farnega vrada v Novi Oselici. P. Idrija.

V Novi Oselici, 10. sušca 1883.

M. Lavrič.

Poterdilo in zahvala. Da sem od sl. vredništva „Zgodnje Danice“ zbirko za tukajšnje pogorelce v znesku 137 gld. 38 kr. resnično prejel, s tem poterjujem. Ob enem izrekam v. č. g. vredniku za trud in blagim dobrotnikom v svojem ter v ponesrečenih imenu preserčno zahvalo. Vsem skupaj Bog povračuj stotero. Veselo Alelujo.

V Košani, 21. marcija 1883.

Matija Torkar,

župnik.

Matija Torkar, župnik.

Dobrotni darovi.

Za cerkev v Bohinjski Bistrici: G. F. X. G. 5 gld. — Č. g. A. P. 2 gld. in 30 gld. s pristavkom: Prijatelj, čegar imena ne smem povedati, dal mi je za Bohinjsko cerkev sv. Nikolaja 30 gld.; pridenem še sam 2 gld. . . Bi li ne bilo dobro, ako bi dobrotnike raznih stanov po „Zg. Danici“ opomnili, da je Bistriška cerkev še vedno v razvalinah? Še le zdaj, ko je sodnijska preiskava in sodba končana, bo mogoče delati naprej. — Drugi dopis nam je pred kratkim naznanil, s koliko ljubeznijo in sočutjem so farani prečast. gosp. župnika sprejeli, ko je prišel domú, obsojen za nekaj mescev, vsled nesreče pri zidani cerkve, in kako so pripravljeni vse storiti, ako bi mogli kaj pripomoči, da bi mu sprosil pomilostenje. Ni dvoma, da usmiljeni rojaki se ne bodo utrudili pomagati hudo poskušanemu gosp. župniku, da se konečno dodela cerkev sv. Nikolaja, ktere vérniki so zopet eno zimo prebili brez matere farne cerkve. Vr. — *Ze nekoliko poprej poslano:* iz Lucin 5 gld., in s pristavkom: „Gott zu Liebe“ 5 gld.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. Mart. Barlič 1 gld. — Pr. g. župnik Jan. Urbanček v Krašnji 2 gld. 50 kr. — Č. g. Ant. Vonča 1 gld. — Č. g. kapl. Avg. Turk 3 gld. — Č. g. kapl. Fr. Mekinec 1 gld. — Č. g. župn. Tom. Kajdiž 1 gld., „za pirhe“. — G. F. X. G. 5 gld. — Č. g. A. Hočevnar v št. Lor. 2 gld. — Čast. g. župn. Jož. Preša 3. gl. — Iz Dobernič čast. gosp. župn. Jan. Karlin 3 gld. 43 kr. — Iz Radeč čast. gosp. župn. Andr. Pavlič 2 gld. — Neimenovan duhovni dobrotnik 2 gld. Neimenovana 10 kr. — Z Brezovške fara čast. g. župn. J. Potočnik 4. gl. — Dober prijatelj s pristavkom: „Preskerbnemu financministru“ 5 gld. — Preč. g. župn. — zlatomašnik Karol Tedeschi 3 gld. — Čast. g. administr. Fr. Spendal 3 gld. — Čast. g. župn. Fr. Rihar 1 gld.

Za pogorelce v Košani: Po g. stoln. kapl. M. Kolarji 1. gld. — Iz Vodice po č. g. župniku T. Kajdižu 4 gld. — Št. Lor. ob Tem. po č. g. župn. A. Hočevarji 11 gld. 32 kr. — Hotič po č. g. župn. 8 gld. — Bevke po č. g. A. Vonču 10 gld. — Škocijanska fara pri Dobravi 21 gld., in gospa Waraun 30 gld. po č. g. župn. — Č. g. V. Orehek 1 gl. — Iz Peč po čast. g. župn. J. Prešu 5 gld. — Iz Križ č. g. župn. in farani 8 gld. — Čast. g. župn. Štef. Jaklič 2 gld. — Brezovška fara po čast. g. župn. 10 gld. — Iz Dobernič po čast. g. župn. Jan. Karlinu 6 gld. — Radeče po čast. g. župn. A. Pavliču 5 gld. — Dovje po čast. g. župn. J. Ažmanu 5 gld. — Iz Planine po č. g. župn. Fr. Riharju 6 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Neimenvana 2. gld. — Spodnja Idrija po č. g. župn. M. Horvatu 13 gld. — Hotič po č. g. župn. M. Absecu 5 gld. 50 kr. — Po g. župn. J. Rozmanu 1 gld. — Krašaja po č. g. župniku g. Urbančku 14 gld. 14 kr. — Bevke po čast. g. Ant. Vonču 22 gld. — Škocijanska fara 28 gld. — Brezovška fara po čast. g. župn. J. Potočniku 48 gld., 1 cekin in 1 tol., skupaj 54 gld. — Preč. g. župn. Karol Tedeschi 10 gld. — Z Radeč po č. g. župn. 2 gld. — Čast. g. župn. Jan. Karlin iz Dobernič 30 gld. — Iz Peč po č. g. župn. J. Prešu 8 gl. — Iz Križ č. g. župnik in farani 15 gld. — Z Berda po čast. g. župniku Al. Kumerji 18 gld. 40 kr. — Teržič po čast. g. administr. Fr. Spendalu 31 gld. in 1 ces. cekin. — Javorje nad Loko po čast. g. župn. M. Jerebu 6 gld. 40 kr. — Dovje po čast. g. župn. J. Ažmanu 12 gld. v pap. in 6 star. dvajset. — Iz Planine po č. g. župn. Fr. Rihar 7. gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Iz Blok 38 gld. — Iz Selc 21 gld. — Iz Hrenovice 15 gld. — S Prežganj 11 gld. 74 kr. — Iz Trnovoga 5 gld. — Iz Hotederšice 8 gld. — Iz Borovnice 30 gld. — M. Zupan 1 gld. — Z Voč 12 gld. — Iz Šmartnega pri Litiji 22 gld. 35 kr. — Iz Rudolfovega 1 gld. 40 kr. — Iz Šent-Lenarta 10 gld. 50 kr. — Po pr. g. mestnem župn. J. Rozmanu 29 gld. 25 kr. — S Černega Verha nad Idrijo 20 gld. — Iz Spodnje Idrije 16 gld. 35 kr. — Hotič 1 gld. 35 kr. — Mengeš po čast. gosp. župniku Ivanu Zorc-u 5 gld. — Iz Nadanjega Sela 4 gld. — Iz Goričice 63 gld. 20 kr. — Iz Ribnice 13 gld. — Od Sv. Katarine 18 gld. — Iz Vipave 12 gld. — Katra Plešner 1 gld. — Iz Brezovice 32 gld. — Iz Dražgoš 12 gld. 50 kr. — Fara Peče 3 gld. 10 kr. — Šmartno pri Kr. po čast. g. župn. g. Krašovicu 30 gl. 70 kr. — Iz Peč po čast. g. župn. J. Prešu 3 gld. 10 kr. — Št. Lor. ob Tem. 14 gld. 90 kr. — Hotič 1 gld. 35 kr.

Za sveto Dedinstvo: Po č. g. kapl. Fr. Mekincu iz Doba 9 gld. — G. X. G. 5 gld. — Dovje po čast. g. župn. Jan. Šulerji 5 gld. — Z Brezoviške fare 3 gld. — Kresnice 1 gld. 20 kr. po čast. g. župn. Fr. Gorišku.

Za dr. Jegličovo sirotišnico v Sarajevu: Č. g. župn. T. Kajdiž 1 gld. — G. F. X. G. 5 gld.

Za kapelo sv. Jožefa v Kuteževem: Po stoln. kapl. g. M. Kolarji 1 gld. — G. F. X. G. 5 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu. Iz Vodice po č. g. župn. F. Kajdižu 4 gld. — Iz št. Lor. ob Tem. po č. g. župn. A. Hočevarji 5 gld. — Hotič po č. g. župn. Mat. Absecu 4 gld. 65 kr. — Spodnja Idrija 5 gld. 50 kr. — Vojsko po č. g. V. Klobus-u 5 gld. — Z Jesenic zbirka po čast. g. župn. 3 gld. 50 kr. — Z Loškega potoka po č. g. administr. Jož. Zelniku 21 gld. 46 kr. — Iz Dobernič, po čast. g. župn. 2 gld. 57 kr. — Iz Št. Ruperta 7 gld. po čast. g. župn. Al. Koširju. — Brezovska fara 3 gld. — Mengeš po čast. g. župn. Iv. Zorc 15 gld. — Prečast. g. župn. Karol Tedeschi 3 gld. — Iz Preske po č. g. župn. Koblarji 3 gld. 25 kr. — Dovje dva velika teodnjaka. — Smlednik po čast. g. župniku Jan. Šulerji 3 gld.

Za sv. Očeta: Iz Dobernič po čast. g. župn. J. Karlinu 3 gld. — Javorje nad Loko po čast. g. župn. M. Jerebu 7 gld. — Smlednik po č. g. župniku Ant. Klemenu 27 gld. — (Op. 31 gld. 36 kr. je g. 13. sušca oddal v kn. šk. pisarni.) — Trebelno po čast. g. župn. Jan. Šulerji 5 gld. — Iz Peč po čast. g. župn. J. Prešu 5 gld. — Po čast. g. župn. Št. Jakliču iz Doljenje vasi 7. gld.

Za misijon kan. dr. Jegliča v Sarajevu: Preč. g. kan. dr. A. Čebašek 50 gld.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. Jos. Greg, v Celovcu: Nsročnino oddali založništvu. — G. Fr. V—c: Poveršek šel v kuhinjo; lepa hvala! — M. Trob. v „Dan“ je vrvnato; zaupljivo jo že dobivate. Vsi serčno pozdravljeni! — G. Fr. Demšar v Bech Cliffa: Poslano po Vaši želji; ako Vam je prav, le naznanite, in se pošilj. nadaljuje. — G. Br. v C.: Lepa hvala! Pa še kaj! — G. pod čerkaami „brez im“ na vpraš.: „Kaj je bilo g Ž.2“ odg.: Eni pravijo, da je bila v—nica. — G. J. K—n: Prav z veseljem, kar se more; iskrena hvala pozdrav! — Priv. iz R. je že v šk. za podp. in Vam skoraj pride v roke.